

РЕШЕНИЕ

№ 140

гр. Ямбол, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XI СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Весела К. Спасова

при участието на секретаря Таня Ст. Къркеланова
като разгледа докладваното от Весела К. Спасова Гражданско дело № 20222330100288 по описа за 2022 година

Подадена е искова молба от М. К. М. срещу Министерство на п., Н. В. Г. и Т. Д. К., в която се твърди, че ищецът е бил длъжник по изп.дело № ***/2016 г. на ДСИ при РС-гр.Б., изп. дела № ***/2013 г. на ЧСИ Н. В. Г. и ***2016 г. на ЧСИ Т. Д. К.. Претърпял е вреди от незаконосъобразни изпълнителни действия по тях, тъй като съгласно запорни съобщения от 2016 г. тримата са наложили запор върху възнагражденията му от трудова дейност в затвора и в периода юли 2015 г.-22.10.2020 г. са удържали несеквестрируеми суми в общ размер на 7600 лв.. Допълнително се уточнява, че от ЧСИ Н. В. Г. се претендира обезщетение от 3332,64 лв., от Министерство на п. -2901,65 лв., от Т. Д. К. -1365,71 лв.Тъй като удържките са направени в нарушение на чл. 446 от ГПК, действията са незаконосъобразни. Освен това СИ не са изпратили покани за доброволно изпълнение до длъжника, не са му предоставили искани документи по делата, производството по които е продължило, въпреки че в двугодишен период не са били предприемани изпълнителни действия и са подлежали на прекратяване. По сметката на ищеца са оставали само по 20 лв. на месец, които са били недостатъчни за задоволяване на нуждите му от храна, лекарства, вещи за ежедневна употреба. Ищецът е търпял и неимуществени вреди в периода 01.07.2015 г.-22.10.2020 г., изразяващи се в притеснение, стрес, безпокойство, несигурност, гняв, изнервеност. Допълнително се уточнява, че тези вреди са на обща

стойност 15000 лв.-по 5000 лв. от всеки ответник. Претендира се отговорността на МП като възложител на работа на деликвента, тъй като ДСИ се намира в служебни отношения с него. Поради това се иска да бъдат осъдени ответниците да заплатят обезщетения за имуществени вреди, а именно: Н. В. Г. -3332,64 лв., Министерство на п. -2901,65 лв., Т. Д. К. - 1365,71 лв., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба да окончателното плащане, както и обезщетения за неимуществени вреди по 5000 лв. от всеки ответник, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба да окончателното плащане.

В с.з. исковите се поддържат.

В срока за отговор Ответникът Н. В. Г. признава налагането на заповед върху възнагражденията на ищеца от трудова дейност в затвора и че в периода 19.02.2016г.-25.01.2022 г. са постъпвали суми в общ размер на 3332,64 лв. От тях са разпределени между вискателите общо 2723,09 лв.. Възраженията си основава на фактите, че ЧСИ правомерно е извършвал изпълнителните действия. Сочи, че не е имал информация за секвестрируемата част от възнагражденията, задължение за чието изчисляване има третото задължено лице, което следва да я нарежда в изпълнение на заповедта съгласно дадените му от ЧСИ указания. Връчването на поканата за доброволно изпълнение до длъжника е станало по реда на закона-чрез залепване на уведомление на постоянния и настоящ адрес. Не са били налице предпоставки за прекратяване на изп. дело. Длъжникът не е направил искания до ЧСИ за предоставяне на документи. Намира твърдените вреди за недоказани. Извършени са плащания по ликвидни и изискуеми задължения на ищеца, за които е бил осъден. Оспорва и причинната връзка между деянието и вредите.

Ответникът Т. Д. К. също оспорва исковите като неоснователни. Излага също доводи, че правомерно е извършвал изпълнителните действия. Сочи, че задължение да удържа секвестрируемата част от възнагражденията има третото задължено лице и ако има нарушение, то е извършено от служител на затвора-Б.. Твърди, че е настъпила погасителна давност за част от вземането за имуществени вреди, което е от типа на периодичните плащания. По отношение на иска за неимуществени вреди, оспорва същия освен по основание, и по размер.

Министерство на п. оспорва извършването на незаконосъобразни действия от ДСИ, причиняването на вреди от налагането на заповед върху възнагражденията на ищеца от трудова дейност в затвора, причинната връзка между действията на СИ и вредите. Твърди, че доходите не са несеквестрируеми съгласно специалния закон- чл. 78 ал.3 от ЗИНЗС и удръжките законосъобразно са извършвани и превеждани по изп. дело. Чл. 446 от ГПК е неприложим спрямо лишените от свобода. ДСИ не е действал противоправно и виновно. Сочи се, че съгласно ЗИНЗС на лишените от свобода се осигуряват безплатна храна, облекло, обувки и др. необходими вещи и медицинско обслужване. Няма законово изискване, за задоволяване на нуждите им да получават възнаграждение. МП оспорва иска за неимуществени вреди и по размер. Предявява обратен иска срещу ДСИ К. Ц. К. за сумите от 2901,65 лв., претендирани от първоначалния ищец като имуществени вреди и за 5000 лв.-неимуществени. Основава се на служебното правоотношение между страните по него и се иска осъждане на ответника в случай на уважаване на първоначалните искове.

Третото лице К. Ц. К. признава съществуването на служебно правоотношение между него и ответника МП. Счита, че не е налице фактическият състав на деликтната отговорност: оспорва наличието на твърдените от ищеца увреждания, осъществяването на противоправно и виновно деяние, причинната връзка между деянието и вредите, и размера им. Счита, че ДСИ законосъобразно е наложил заповед, като удръжките се правят от третото задължено лице. Твърди, че доходите от труд в затвора не са несеквестрируеми съгласно специалния закон- чл. 78 ал.3 от ЗИНЗС. Намира обратните искове също за неоснователни. Сочи, че отговорността на ДСИ е по КТ-на работещите по трудово правоотношение. Ответникът по обратния иск счита, че са налице обстоятелства за освобождаването му от регресна отговорност –вредите са в резултат на нормален производствено-стопански риск по см. на чл. 204 от КТ. Счита, че в противен случай следва да отговаря по реда на КТ –в условията на ограничена имуществена отговорност по чл. 206 ал.1 от КТ в размер на едномесечното трудово възнаграждение.

Третите лица –помагачи на ответника Т. Д. К.- „ДЗИ –Общо застраховане“ ЕАД-гр.С. и ЗК „Евроинс“ АД –гр.С., което е помагач и на ответника Н. В. Г. –оспорват исковете като неоснователни. Също излагат

доводи, че доходите не са несеквестрируеми съгласно специалния закон- чл. 78 ал.3 от ЗИНЗС и удръжките законосъобразно са извършвани и превеждани по изп. дела. Несеквестрируемият минимум е от 1/3 от възнагражденията. Също се сочи, че минималните им битови нужди са задоволени от държавата. Касае се за допустими изпълнителни действия от ЧСИ, като обхващащи само секвестрируемата част, обхваната от наложения заповест. ЧСИ правомерно е извършвал изпълнителните действия. Не е имал информация за секвестрируемата част от възнагражденията, задължение за чието изчисляване има третото задължено лице, което следва да я нарежда в изпълнение на заповеста съгласно дадените му от ЧСИ указания. Искът за неимуществени вреди е неоснователен като недоказан, а и поради това че неизползването на удръжките суми не може да причини твърдените вреди.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори, че ищецът се дължник по изп.дело № ***/2016 г. на ДСИ при РС-гр.Б., изп. дела № ***/2013 г. на ЧСИ Н. В. Г. и ****2016 г. на ЧСИ Т. Д. К., копия от които са приложени по настоящото дело.

Делото на ДСИ при РС-гр.Б. е образувано въз основа на Изпълнителен лист от 25.02.2015 г. на БОС по присъда от 05.03.2013 г. по НОХД ***/2013 г. на същия съд, потвърдена на инстанционен контрол, с която ищецът М. М. е осъден да заплати на С. Т. К. обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане в размер на 20000 лв., със законната лихва от 03.09.2012 г. и 2160 лв. разноси по делото. Вискател е именно посоченото лице, което с Молба от 04.07.2016 г. е поискало налагане на заповест върху възнагражденията на длъжника за полаган в затвора труд. На М. М. е връчена покана за доброволно изпълнение на 08.07.2016 г., върху която е положил подпис, признат за негов в с.з. До затвора е изпратено заповестно съобщение от 05.07.2016 г. и от 26.09.2016 г. ежесечно са превеждани суми по изп. дело.

Изп. дело ****2016 г. на ЧСИ Т. Д. К. е образувано по Възлагателно писмо от БОС, входирано на 23.06.2016 г. Приложени са Изпълнителен лист от 08.12.2014 г. на БОС по присъда от 05.03.2013 г. по НОХД ***/2013 г. на същия съд за сумата от 2523,48 лв. съдебни разноси и 5 лв. за издаване на ИЛ и Изпълнителен лист от 08.12.2014 г. по същата присъда от 05.03.2013 г. по НОХД ***/2013 г. за

сумата 600 лв.-разноски за експертизи и 5 лв. за издаване на ИЛ. Уведомления за доброволно изпълнение са връчени на длъжника на 16.05.2016 г. срещу подпис на лицето. С Постановление от 30.06.2016 г. ЧСИ е наложил запор върху възнагражденията му за труд. Извършвани са удръжки, с които са изплащани суми на вискателя от 29.08.2016 г. нататък. С писмо от 14.12.2018 г. на БОС е поискано извършване на изпълнителни действия чрез налагане на запор и вземания, превозни средства, възбрани, опис и продажба на имущества на длъжника с оглед предотвратяване на приложението на чл. 433 ал.1 т.8 от ГПК.

По изп. дело № ***/2013 г. на ЧСИ Н. В. Г. вискател първоначално е „Банка ДСК“ ЕАД, подала молба от 09.08.2013 г. за образуване на делото, проучване на имущественото състояние на длъжника и налагане на запор върху трудовото му възнаграждение, МПС, банкови сметки. Приложен е Изпълнителен лист от 05.06.2013 г. на БРС, издаден въз основа на Заповед за изпълнение от 03.06.2013 г. по ч.гр.д.№ ***/2013 г. на БРС за сумите от 9025,57 евро –главница, 709,47 евро –редовна лихва, 376,81 евро санкционни лихви, 30 евро такси, законна лихва върху главницата и съдебни разноски от 1043,42 лв. Присъединен вискател е държавата в лицето на НАП за вземане в размер на 200 лв. по НП. На М. М. е изпратена покана за доброволно изпълнение на 03.09.2013 г., върху която е отбелязано, че лицето не е открито и е залепено уведомление на адреса, регистриран в НБД. С Разпореждане от 03.08.2013 г. ЧСИ е наложил запор върху МПС и е изпратил запорно съобщение до ПП КАТ при ОД на МВР-Б. на 03.09.2013 г. До длъжника е изпратена призовка от 23.09.2014 г. за извършване на опис на МПС на 28.10.2014 г., отново с отбелязване, че няма никой на адреса и е оставено уведомление. Призовката за принудително изпълнение от 27.11.2015 г., съдържаща уведомление за извършване на опис на МПС, е върната със съобщение от връчителя от 04.01.2016 г., че по сведения на бащата лицето е в затвора от 4 години. До затвора е изпратено Запорно съобщение от 14.01.2016 г., получено на 18.01.2016 г., за наложен запор върху вземанията от труд. От 19.02.2016 г. са превеждани регулярно суми по изпълнителното дело. На 27.04.2016 г. е подадена молба от „Макроадванс“ АД за конституиране като вискател въз основа на договор за цесия. Съобщение за конституирането му е изпратено до затвора за връчване на ищеца по реда на чл. 46 ал.2 от ГПК, получено на

04.05.2016 г. от лицето.

По делото е представена Заповед ***/26.05.2015 г. на ВПД н-к на затвора-Б. за назначаване на ищеца на работа на длъжност „отговорник на група“.

Съгласно Справка за направени удържки по изп.дело № ***/2016 г., № ***/2013 г. и ***2016 г., издадена от Затвора-гр. Б., през 2015 г. са удържани на ищеца суми само за месеците от юли до септември в общ размер на 222 лв., като остатъкът е изплатен на „Лавка“, където е предоставен и пълният размер на възнагражденията за останалите месеци. За периода 01.2016 г.-10.2020 г. са удържани различни суми по заповор всеки месец, всяка от които е по-малка или равна на 66,67 % от възнаграждението, начислявано в различен месечен размер, след приспадане от него на 10% данък. На „Лавка“ са превеждани ежемесечно останалите суми от възнаграждението. Удържаните суми за заповори през всички години са в общ размер на 7 123 лв. Видно от Справка за преведените суми по всяко от изпълнителните дела от 01.07.2015 г. до 22.10.2020 г., за 2015 г. са преведени 222 лв. по изп.дело ***/2014 г. на БРС, което не е сред процесните. За 2016 г. по изп.дело № ***/2013 г. на ЧСИ Н.Г. са преведени 697,26 лв., за 2017 г.-468,64 лв., за 2018 г.-500,65 лв., за 2019 г.-525,70 лв., за 2020 г.-534,01 лв. По изп.дело № ***/2016 г. за 2016 г. са преведени 170,37 лв., за 2017 г.-468,66 лв., за 2018 г.-500,68 лв., за 2019 г.-525,63 лв., за 2020 г.-533,98 лв. По изп.дело ***/2016 г. за 2016 г. са преведени 169,37 лв., 2017 г.-467,69 лв., 2018 г.-500,67 лв., 2019 г.-525,67 лв., 2020 г.-543,01 лв. За месечните начислени, удържани и изплатени суми ищецът е представил и месечни фишове за процесния период.

Св.Р.-пребивавал в затвора с ищеца от 2015 г. до 2022 г.-сочи, че откакто последният е разбрал, че му се удържат суми от заплата, не е бил в кондиция, отразявало му се е психически и здравословно, тъй като е нямал пари за тоалетни принадлежности, храна, фонокарти и др. Не е взимал никаква заплата или почти никаква. Като конкретно проявление на това отражение върху състоянието на ищеца свидетелят сочи, че е отслабнал доста, наблегнал е на спорта. Споделял е, че се чувства като изостанал просяк, не му е комфортно, не го е заслужил. Двамата са общували по време на разноса на храна от ищеца три пъти на ден, който е бил и ***, и по време на престоя на открито. Според свидетеля се е усамотявал, което не се дължи на наложеното му наказание, а на заповора. Средства за храна според св.Р. са

били необходими, защото е била некачествена и некалорична, а дрехи не се предоставят от затвора.

Св.Р. е общувал в затвора с ищеца в периода март 2014 г.-декември 2016 г., докато първият е бил в общи групи, а след това е бил преместен в зона за повишена сигурност. Ищецът е бил назначен за „***“ и чрез него с а се подавали заявления и жалби. Бил е отговорник на групата, която раздава храната на лишените от свобода в първа зона, при което времето му за контакт е 15-20 минути с намиращите се в коридора 9 души. Администрацията на затвора само е съобщавала запорите на лишените от свобода, без да предоставя повече документи и факти. Правен е бил опит за среща с ръководството по този въпрос от свидетеля, ищеца и заради други затворници. Удръжките за запор на ищеца са представлявали част от възнаграждението му. Споделял е, че е лишен от парите си. Бил е притеснен. Свидетелят конкретизира, че притесненията са били затова, че му е наложената дългосрочна присъда и по този начин, по който му се изземат средствата, фактически няма да може да се реабилитира в обществото, т. к. в един момент няма да може да си изплати задължението. Присъдата му е изключително тежка и дълга, и двамата многократно са разговаряли, какво може да се предприеме, за да се търси някаква реабилитация на деянието. М.М. е писал писма до омбудсмана, главния прокурор за непредоставянето на документи по изп. дела. Свидетелят е забелязал, че като са обсъждали с ищеца такива ситуации, той не е желал да провежда някои дейности - да излиза на престои на открито и понеже са спортували заедно, не е желал да спортува. Спортували са много активно. Сега ищецът е в добра спортна форма. Преместен е във външно общежитие в края на 2020 г.. Според свидетеля няма присъдена репарация на близките, които са жертва на престъплението на М.М., т.е. кръвнина, както ищецът лично е споделял, че не знае да е осъден за такава. На работещите в затвора не са се предоставяли дрехи, лекарства, а само по преценка на комисия. Свидетелят не знае ищецът дали е имал нужда от лекарства, а за дрехите сочи, че не е оставал без такива, т.к. ги е получавал от близки, които са носили и храна, и консумативи. От лафката се купуват храна и консумативи- фонокарти, листи за писма, марки, химикали, пликове.

Въз основа на горното съдът прави следните правни изводи:

Предявени са обективно и субективно съединени осъдителни иски с

правно основание **чл. 441 от ГПК вр. чл.45 и 49 от ЗЗД.**

Обратният иск на МП е предявен в условията на положителна евентуалност и е с правно основание чл. 54 вр.чл. 49 от ЗЗД.

Съгласно чл. 441 от ГПК частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл. 45 от Закона за задълженията и договорите за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. За същите вреди, причинени от държавния съдебен изпълнител, отговорността е по чл. 49 от Закона за задълженията и договорите.

Последната разпоредба гласи, че възложителят на някаква работа на друго лице отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Т.е. търси се обективна отговорност за чуждо противоправно и виновно деяние, извършено при или по повод изпълнението на възложената от ответника работа, с което са причинени вреди на ищците, представляващи пряка и непосредствена последица от деянието. По делото е безспорно възлагането на работа от ответника МП по отношение на ДСИ.

Чл. 74 ал.1 от Закона за частните съдебни изпълнители от своя страна урежда, че частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност.

Съгласно чл.51 ал.1 от ЗЗД, обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

По основателността на исквете съдът приема следното:

Ищецът претендира, че са му нанесени имуществени и неимуществени вреди, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение на ДСИ при БРС и двама ЧСИ. На осн. чл. 154 ал.1 от ГПК следваше да докаже с пълно доказване всички елементи от фактическия състав на деликтната отговорност. Съдът счита, че не е проведено такова доказване.

Преценката, дали е било налице процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение, следва да се прави от настоящия съд въз основа на фактите, съществували към момента на извършването на действията на СИ. Съгласно практиката на ВКС (Решение № 139/31.05.2011 г. по гр.д.№ 1445/2009 г., IV г.о., Решение № 184/21.09.2011 г. по гр.д.№ 1124/2010 г., III г.о., двете по чл. 290 от ГПК), съдът по деликтния иск преценява

процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител, без да е обвързан от това, дали същите са обжалвани и ако са обжалвани, какво е решението на съда по жалбата.

Съгласно чл. 78 ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената лишените от свобода получават определена част, но не по-малко от 30 на сто от възнаграждението за изработеното. Ал.2 урежда, че частта от възнаграждението по ал. 1 се определя със заповед на министъра на п..

Според ал.3, на лишените от свобода могат да се правят удържки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение. Това ограничение не се отнася за удържките по задължение за издръжка.

При наличие на специална законова уредба, не важи общото правило за несеквестрируемия доход, установено в чл. 446 от ГПК. За да прецени законосъобразността на действията на съдебните изпълнители, съдът следва да ги съпостави със специалната норма.

Уредените в законовата норма 2/3 от възнаграждението представляват 66,67 % от него. Съгласно чл. 57 от ППЗИНЗС, удържките по чл. 78, ал. 3 от закона се изчисляват по реда на чл. 446 ГПК върху цялото възнаграждение за положения труд, но не могат да надвишават 2/3 от онази негова част, която съгласно заповедта по чл. 78, ал. 2 от ЗИНЗС се полага на лишения от свобода, след като от нея се приспадат данъците. В случая ежесечно за периода 01.2016 г.-10.2020 г. на ищеца са начислявани възнаграждения в различен размер. От тях са удържани суми по заповор също в различен размер, всяка от които е по-малка или равна на 66,67 % от възнаграждението, начислявано в различен месечен размер, след приспадане от него на 10% данък. Следователно удържаните по заповорите суми не надвишават допустимия максимум. Не е налице незаконосъобразно принудително изпълнение, тъй като заповорът върху възнаграждението на длъжника е наложен само върху секвестрируемата му част, съобразно специалното правило на ЗИНЗС.

Не се касае и за незаконосъобразно изпълнение, при което на длъжника не са предоставени книжа относно предмета на изп.дело. По изп.дело на ДСИ е

връчена покана за доброволно изпълнение, доколкото подписът на получателя удостоверява това. Дали и колко време за запознаване с нея е предоставила администрацията на затвора, е въпрос, който не е свързан с действията на СИ. Същото се отнася и до изп. дела № ***/2013 г. и ***2016 г. По второто на длъжника са връчени уведомления за доброволно изпълнение - на 16.05.2016 г., а по първото личното връчване на книжа е започнало през 2016 г. (връчено съобщение за конституиране на нов взыскател), след установяване на местонахождението на длъжника. От тази година са запорът и удържането на суми от възнагражденията му. По изп. дела няма данни за поискани от длъжника и непредоставени от СИ документи.

Също така не се установи твърдения в исковата молба факт, производството по делата да е продължило, въпреки че в двугодишен период не са били предприемани изпълнителни действия и са подлежали на прекратяване. По изп. дела от 2016 г. изпълнителните действия са извършвани регулярно и липсва промеждутък от 2 години между тях. Същото се отнася и за изп. дело от 2013 г., по което е наложен запор върху МПС на длъжника, насрочвани са описи на това имущество през 2014 г., 2015 г. и са изпращани съобщения до адреса му, регистриран в НБД, а през 2016 г. е наложен запорът върху възнагражденията в затвора.

С оглед насочването на принудителното изпълнение върху допустимия от закона размер е несъотносимо възражението, че след удържките на ищеца не са оставали средства за закупуване на храна, дрехи и др. вещи. Доколкото съобразно чл. 84, ал. 2 и, ал. 3 от ЗИНЗС лишените от свобода имат право на безплатна храна, легло и спални принадлежности, безплатно облекло и обувки и здравно осигуряване, не може да се вмени в отговорност на СИ недостигът на лични доходи на лицето за покриване на потребности, стоящи извън осигурените му въз основа на така цитирания законов текст. Законът гарантира задоволяването на минимално необходимите жизнени потребности, а как същият се прилага фактически, е въпрос, касаещ правоотношения с други правни субекти и стоящ извън предмета на настоящия спор.

От значение за решаване на спора е, дали процесуално незаконосъобразното принудително изпълнение е причинило вреди. Такова обаче не се установи и претенцията за имуществени вреди е неоснователна.

Отделен е въпросът, че погасяването чрез принудително изпълнение на

законно възникнали задължения на длъжници от съдебните изпълнители не причинява вреда за тях, доколкото намалява пасива от имуществения им патримониум. Не може да се игнорира фактът, че задълженията намаляват по размер, тъй като в противен случай ще се стигне до неоснователно обогатяване на длъжника, ако удържаните му по заповор суми се възстановят в неговия патримониум и същевременно са погасени дълговете до същия размер (в този см. Решение № 83 от 11.04.2018 г. по гр. д. № 1667/2017 г., г. к., IV г. о. на ВКС).

Съдът счита, че не е доказана и причинно-следствена връзка между претендираните от ищеца вреди и действията на СИ. Последните са опосредствани от действията на администрацията на затвора, която изпълнява заповора и извършва удържките по своя преценка.

Следва да се отбележи относно претенцията за 2015 г., че за този период се установи удържане на суми по друго изпълнително дело, извън процесните и това обстоятелство не касае отговорността на настоящите ответници. Отделно от това общият размер на удържаните суми през целия процесен период от техните заповори е по-малък от претендирания от ищеца (7 123 лв. минус 222 лв., удържани по друго изп.дело, прави 6901 лв.).

Вземанията за обезщетение от деликт не са „периодични плащания“, както излагат доводи част от ответниците и третите лица помагачи, т.е. приложима е общата 5-годишна погасителна давност за тези вземания и същата до подаване на исковата молба не е изтекла.

По отношение на претенцията за неимуществени вреди важат същите съображения относно липсата на неправомерни действия, причиняващи вредите. Следва да се отбележи и че не са доказани твърдените в исковата молба стрес, безпокойство, несигурност, гняв, изнервеност. Свидетелите говорят за притеснение, но показанията им са противоречиви относно проявите му форми. Според св. Р. ищецът е отказвал да спортува, да излиза при престоая на открито, а според св.Р. е наблягал на спорта и от това доста е отслабнал. Показанията за „усамотяване“ противоречат на заявените факти, че ищецът е бил назначен за „***“ и чрез него са се подавали заявления и жалби; че е бил и отговорник на групата, която раздава храната на лишените от свобода. Св. Р. сочи, че двамата са били много активни в решаване на общите за лишените от свобода проблеми чрез организиране на срещи с

ръководството на администрацията в затвора, сигнализиране на длъжностни лица и институции, кореспонденцията с тях. Освен това според св. Р. притесненията на ищеца са били свързани и с факта на изтърпяване на многогодишната присъда, т.е. неясно остава кой фактор е оказвал по-голямо влияние върху психическото му състояние и доколко е налице причинно-следствена връзка между него и действията на СИ.

Тъй като фактическият състав на обективната отговорност по чл. 49 от ЗЗД и фактическият състав по чл. 45 от ЗЗД вр. чл. 74 от ЗЧСИ не е налице, исквете следва да бъдат отхвърлени.

Искането на ответниците за присъждане на разноски, на основание чл. 78 ал.3 от ГПК, следва да бъде уважено. Претенцията по ал.8 на МП за юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 лв. по представения списък по чл. 80 от ГПК следва да бъде уважена. Не следва да се присъжда платената ДТ за обратния иск, който не следва да се разглежда поради неосъществяване на условието за това- уважаване на исквите претенции срещу ответника. Тази такса би била дължима от ответника по обратния иск при уважаването му.

Ето защо ЯРС

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от М. К. М., намиращ се в Затвора-гр.Б., ЕГН *****, срещу Министерство на п.-гр.С., Н. В. Г. от гр.Б., ул.“*** и Т. Д. К. гр.Б., ул. „***, ЕГН *****, икове- да бъдат осъдени да му заплатят обезщетения за неимуществени вреди в размер на по 5000 лв. и обезщетения за неимуществени вреди в размер, както следва: Н. В. Г. -3332,64 лв., Министерство на п. -2901,65 лв., Т. Д. К. -1365,71 лв., ведно със законната лихва върху тях от подаване на исквата молба да окончателното плащане, вследствие на процесуално незаконосъобразното принудително изпълнение по изп.дело № ***/2016 г. на ДСИ при РС-гр.Б., изп. дело № ***/2013 г. на ЧСИ Н. В. Г. и изп. дело***2016 г. на ЧСИ Т. Д. К..

ОСЪЖДА М. К. М., намиращ се в Затвора-гр.Б., ЕГН ***** да заплати на Министерство на п., ул. *** юрисконсултско възнаграждение в размер на 360 лв., а на Т. Д. К. гр.Б., ул. „***, ЕГН

***** направените разноси за адвокат в размер на 1200 лв.

Решението е постановено при участието на трети лица –помагачи „ДЗИ –
Общо застраховане“ ЕАД-гр.С., ЕИК***** и ЗК „Евроинс“ АД –гр.С.,
ЕИК *****.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването
пред ЯОС.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____